

πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ παρουσία τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἐν τῇ κυβερνήσει εἶνε οὐ μόνον ἐγγύησις ὅτι τὴν ἐθνικὴν τρεπόμεθα ὁδὸν, ἀλλὰ βεβαίως χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν ἐνσωμάτωσιν καὶ ἐνεργοποίησιν μιᾶς δραστηκῆς ἐλληνικῆς πολιτικῆς ἐν ταῖς ὑπὸ δεινὸν ἀγῶνα ἐλληνικαῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐπαρχίαις.

Νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ εἰργάσθη τελευταῖον ἐπιστημότερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ θέλομεν ἴδει μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Κοντοσταύλου, σύμφωνα μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Πανελληνίου, καὶ μόνον ἀσύμφωνον καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν κυρίων μοι δηλιγιαννικῶν, αἵτινες διὰ τοῦ ὄργανου τῶν, τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, πρὸς ἣν ἀποτείνονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, ἐκήρυξαν ὅτι *οὐδεμίαν ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κ. Τρικούπη ἢ τοῦ κ. Κοντοσταύλου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διότι φρονοῦσι, ὅτι, ὅπως σήμερον δυστυχῶς ὑπάρχει ὁ τύπος οὗτος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐντελῶς ἐξουδετερωμένος.*»

Δὲν νομίζετε ὅτι διαβλέπετε εἰς τὰς ἀντεθνικὰς καὶ μονουχὶ αὐστρουλαβικὰς αὐτὰς γραμμάς, παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους ἐκ μέρους τῶν Δηλιγιαννικῶν, ὅπως ὅταν ὁ κακὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος παραδώσῃ ποτε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, εὐρεθῇ οὗτος ἔτοιμος νὰ εὐχαιριστήσῃ τοὺς κυρίους μοι πρέσβεις;

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτὰ τὰ δύο χρονικά μᾶς τὰ στέλλουν ἐξωθεν:

Μόνον μὲ τὴν θεωρίαν ὁ κ. Λομβάρδος ζητεῖ νὰ διοικήσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν; Διὰ τί δὲν ἐπισκέπτεται ποτὲ ὁ ἴδιος τὰ σχολεῖα, τὰ γυμνάσια, τὸ Πανεπιστήμιον ἵνα ἴδῃ

ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ φοιτηταὶ σχεδὸν πάντες ἀπῆλθον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ οἱ καθηγηταὶ ἐνώπιον κενῶν θρανίων ἀέρα κοπανίζουσι;

Ἡ νὰ ἐπιμενῆ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τῆς παρατάσεως τῶν μαθημάτων μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου καὶ νὰ ἐφεύρῃ μάλιστα τρόπον ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἢ νὰ μᾶς ἀφίνη ἡσύχους. Πέρυσι μάλιστα πάντες οἱ ἀπελθόντες ἀπὸ τοῦ Πάσχα φοιτηταὶ ἔλαβον ἀποδείξεις ἀκροάσεως τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτωβρίον.

Δήμαρχος θέτει νὰ γίνῃ ὁ κ. Φραξίτης; Οἱ ἡμίσεις τῶν χάριν τῆς προχθεσινῆς διαδηλώσεως προσελθόντων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπῆλθον βλασφημοῦντες καὶ ποδαλοῦντες, διότι πάντες σχεδὸν ἐσκόνταψαν ἐπὶ τοῦ ἀστρώτου πεζοδρομίου τοῦ γωνιαίου οἰκοπέδου του. Καλὰ θὰ καταφέρῃ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως ἢ περιμένει ὅταν γίνῃ δήμαρχος νὰ πλακοστρώσῃ τὸ πεζοδρόμιόν του μετὰ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν;

Διὰ δὲ τὸ τοῦ Παλατιοῦ πεζοδρόμιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ διατὶ δὲν ἔχει κανεὶς τὴν τόλμην νὰ φωνάξῃ; Νὰ ἰσότης!

Ἐν τῷ δήμῳ Αἰτωλικῷ ὁ κ. Μπέλιος παραγκωνισθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου Τρικούπη εἰς τὰ δημοτικὰ, μετὰ δεκαπενταετίς πολιτικὰς ὑπηρεσίας, διότι παρὰ τὴν θέλυσιν τοῦ ἀρχηγοῦ ἠθέλησε νὰ ἐκτεθῆ δήμαρχος, ἀπεφάσισε νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ κυρίου Τρικούπη καὶ συνδράμῃ τὸν ὑποψήφιον δήμαρχον τοῦ Δεληγεωργικοῦ κόμματος Κωνσταντῖνον Λάσκαρην, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκτελεῖ μετὰ ἱπποτικῆς ὄντως εἰλικρινείας ἐμμένων εἰς τὸν λόγον ὃν ἔδωκε καὶ ἐνεργῶν ἠθικῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κυρίου

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 489)

- "Ὁχι, ἀλλ' ἀναχωρεῖτε.
- Δοιπόν;
- Θέλω νὰ ἐπιστρέψω ὡσκύτως εἰς Γαλλίαν.
- Δὲν ἔχετε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.
- Τοῦτο εἶνε ἀληθές.
- Ἀλλὰ διατὶ τότε νὰ μὴ μείνητε ἐν Βαταυίᾳ ὅπου μετὰ τινα ἔτη θὰ ἐσχηματίσετε μικρὰν τινα περιουσίαν;
- Διότι ἀφοῦ ἀναχωρήσετε, θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήτω ἐνταῦθα· θὰ ἤμην δυστυχής.
- Ὁ Παῦλος περιεργάσθη αὐτὸν μειδιῶν.
- Καὶ ἐὰν δὲν πιραλάθωμεν μαζὺ τὴν Ζελιμᾶν;
- Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐποίησε κινήσιν τινα ἐκπλήξεως.
- "ὦ! ἐψιθύρισε, ἐμαντεύσατε. . .

— Μάλιστα, ἀγαθὲ μου Σεβρὺ, ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου· ἀγαπᾷς τὴν Ζελιμᾶν.

— "ὦ! ναὶ τὴν ἀγαπῶ! Ἀλλ' αὕτη δὲν θὰ μείνῃ, θὰ θελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν της.

— Ἄν καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἔχῃ μεγάλην φιλίαν μετὰ τῆς Λουκίας, ἡ Ζελιμᾶ θὰ μένῃ ἐν Βαταυίᾳ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὸν Κάρολον Σεβρὺ.

— Μὲ ἀγαπᾷ, λέγετε, μὲ ἀγαπᾷ!

— Μάλιστα.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἡ Ζελιμᾶ τίποτε δὲν ἔκρυψεν ἀπὸ τὴν Λουκίαν. Τώρα, ἀγαπητὲ μου Σεβρὺ, ἀκούσατέ μου. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ πολὺ σᾶς ἐκτιμᾷ ἕνεκα τῆς μεγάλης εἰλικρινείας σας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν οἶκον καὶ ἐκείνων, ἃς μέλλετε ν' ἀποδώσῃτε εἰσέτι, θέλετε λάβει μετοχὴν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ θὰ σᾶς νυμφεύσῃ, ὅπως ἐνύμφευσεν ἡμᾶς, τὴν Λουκίαν καὶ ἐμὲ, καὶ μετὰ τινα ἔτη, ὅταν σχηματίσῃτε καὶ σεῖς περιουσίαν, θὰ ἔλθῃτε πρὸς συνάντησιν ἡμῶν ἐν Γαλλίᾳ, ὅποτε θὰ εἴμεθα ἐκ νέου καὶ πάντοτε συνγνωσμένοι.

Μετὰ τινας ἡμέρας, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ γαλλικοῦ πλοίου, ἀποπλέοντος διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ζελιμᾶ ἔκλαιεν, ἀλλ' ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἦτο αὐτοῦ, ὅπως τὴν παρηγορήσῃ.

Λάσκαρη. Τὸ τοιοῦτο ἐνισχύει οὐκ ὀλίγον τὸ δειληγεωργικὸν κόμμα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου.

Ἄν δὲν μεταλλάξῃ φέτος τύχην ὁ πρῶτον τῶν Μουσῶν παρλιόσιος κῆπος, δὲν θὰ μεταλλάξῃ ποτέ. Αἱ Μοῦσαι εἶχον κατανήσει στεγνὰ γεροντοκόριτσα. Οὐδὲ ὅπως δὲ παράδοξον ἂν τὸ ὄνομά των ἔφερε γουρσουζιά καὶ ἀποτυχίαν. Ἡ μεταβάπτισις ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ ἐπέτυχε. Παράδεισος! Καὶ τὸ ὄνομα μόνον πληροῖ μακαριότητος· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄδαμ τοῦ Παραδείσου ἀπὴλλαγμένος φαίνεται Εὐας καὶ Ὀφρας καὶ ἄλλων διαβόλων ξυρρεὶ πολὺ καλὰ τὴν δουλειά του καὶ ἐργάζεται συντόμως μετὰ φιλοκαλίας καὶ ἐλευθεριότητος δαπανῶν, περιποιούμενος, καλλωπίζων. Ἀνοστολισστος ὁ κῆπος του μετὰ σκιαδάς, μετὰ ἄφθονον ἀερίοφως, οὐδὲ ὁ Ἄδαμ εἶνε αὐτοκατασκευαστής, μετὰ συσσίτια, ἐστιατόρια, ἀναψυκτήρια, συνεντευκτήρια, ὠδεῖα, μουσικὴν, Στάινφελδ ζῦθον, γεφύρας, πίδακας καὶ δεξαμενίδια· ὁμολογουμένως κατέστη τὸ κέντρον τοῦ Ἰλισσοῦ. Καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ πρόκειται νὰ ἐνθρονισθῇ ὁ καλλίτερος θεατρικὸς θίασος, ὁ τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρηδων, τοῦ πικρῆν Μένανδρος, τὰ πρωτεῖα πάντοτε καταλαβὼν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ἀθηναϊκὰς καρδίας. Αἱ νέαι σκηνογραφίαι θὰ εἶνε παραδείσιοι, καὶ οἱ ἱματισμοὶ ἐπίσης καὶ δράματα νέα καὶ ἡθοιοιοὶ νέοι, ὥστε τὸ καθαρῶς ἐθνικὸν δημόσιον—ὁ λαὸς—θὰ τρέχῃ ἐκεῖ ν' ἀκούῃ εἰς τὴν γλώσσαν του πράγματα μετὰ οὐσίαν, τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχῃ, συγκινούμενος, συμπονῶν, συνενδιαφερόμενος. Ἡ θεατρικὴ περίοδος τοῦ Παραδείσου ἀρχεταὶ μετὰ δέκα ἡμέρας καὶ θ' ἀναγγελθῇ διὰ μεγάλων καὶ μικρῶν προγραμμάτων, τοιχοκολλήσεων, σαλισμῶν καὶ κανονισμῶν.

Βρῦσαι καὶ εἰς τὸ Βαρθακονῆσι, τὴν ποιητικὴν ἐκείνην

παρλιόσιαν φωλαῖν, ὅπου καλαμιεὶς ὑπερήφανες καὶ νερὰ κελαρίζοντα καὶ Ναυσικαὶαί πλένουσαι καὶ ὁ ροδόκηπος τοῦ θεοῦ τοῦ Βαρθακονησίου Λεκάτη. Ὁ κ. Δήμαρχος, ὅστις εἰς τὰ τετραπέρατα τῶν Ἀθηνῶν ἔστησε τὰς εὐεργετικὰς του κρήνας, καρὸν εἶνε νὰ μὴν ἀφήσῃ μετὰ τὸ παράπονον καὶ τὴν δίψαν ἔς τὰ χεῖλη καὶ τοὺς τετραπερασμένους Βαρθακονησιώτας, ἀφοῦ μάλιστα ἀντιπρόσωπός των παρίσταται ὁ κ. Λεκάτης εὐωδιῶν, ροδοστεφανωμένος, γλυκογελῶν, εἰς τὴν μίαν του τσέπην κρύπτων βερούκοκκα, εἰς τὴν ἄλλην κεράσια, ὁ γεμίσας τὸ Παναθηναῖον ἀπὸ τὰ τριακόσια εἶδη τῶν ρόδων του καὶ τὸ Στάδιον ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστον μετὸν χρυσοθήραν Πέτρον χρυσῆν του λίμαν.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ νέου παρὰ τὴν Γλυκὸβρουσιν Γαλακτοκομείου γίνεται τακτικωτάτη. Νεαρὰ ξανθὰ γοργὰ χωρικίδια μετὰ τὰ χαρίγματα κάμνον τὴν διανομὴν τῶν τενεκεδένων δοχείων τῆς μισῆς καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο ὀκάδων, τὰ ὅποια ἔχουν ἐντὸς κάρρου. Τοὺς δυσκολεύει μόνον ὁ βαρὺς ὕψος τῶν Ἀθηναίων, δεσποτῶν τε δεσποινῶν τε θεραπόντων τε θεραπεινίδων τε, καὶ κτυπᾷ ὁ κακομοῖρης ὁ χωρικός δροσερὰ δροσερὰ τὴν πόρτα, νομίζων ὅτι ὅπως αὐτὸς καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦν καὶ λαλοῦν, οὕτω καὶ ἡ λοιπὴ κτίσις, ἀλλὰ ποῦ νὰ σηκωθῇ ἡ οἰκοδόσποινα ἢ ἡ θεραπεινίς, καὶ ἀπέρχεται νὰ δώσῃ ἄλλου, καὶ πάλιν ξαναέρχεται καὶ πάλιν κτυπᾷ ἔς τὸ βρόντο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονὴ του, διότι θὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τέλος εἰς τὰς ὀκτῶ, εἰς τὰς ἐννέα καὶ θὰ ἐγγχειρῇ τὸ δοχεῖόν του. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀφίνουσι οἱ διανομεῖς τὰ δοχεῖα ἐξωθεν τῆς θύρας καὶ ἀπέρχονται, χωρὶς συγχρόνως νὰ ἀπέρχεται καὶ τὸ γάλα ἐκ τῆς οἰκίας. Ἄν ἐγίνετο τοιαύτη ἀπίπειρα καὶ ἐδῶ, τὴν ἐπιούσαν θὰ εἶχονεν τίς οἶδε πόσας ἀνακίσεις. . . ἐναντίον τῶν γαλακτοδοχείων! Συμβαίνουν δὲ καὶ

ΚΒ.

ΕΠΗΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΝ

Ὁ πλοῦς ὑπῆρξε μακρὸς, δύσκολος, ἐπικίνδυνος μάλιστα. Ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τὸ πλοῖον διέμενεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅτε ὁ σκοπιωρὸς παρετήρησε τέλος τὰ παράλια τῆς Γαλλίας.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Βαταῖαν τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου· ἔφθασαν εἰς Χάβρην τῇ 12ῃ Ἰουνίου.

Νεανίας τις ἀνέμενεν ἐπὶ τοῦ λιμένος. Εἶδε ριπτομένην τὴν ἄγκυραν, στρεφόμενον τὸν ἐργάτην, προδόμενον τὸ πλοῖον, ἔπειτα τιθεμένην τὴν ἀποβάθρην τῆς ἀποβιβάσεως.

Ἄλλ' εἶχεν ἤδη παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον νεανίαν μετὰ διακεκρμένων τρόπων πλησίον γυναικὸς ὠραιωτάτης.

Ὁ νεανίας, ὅστις ἀνέμενε, μάτην ἐζήτηε ν' ἀναμνησθῇ, δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἐπιβάτην, ἀλλὰ ἀδιάφορον, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι οὗτος ἦν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ.

Ὅτε ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία κατέβησαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὁ νεανίας προύχώρησε πρὸς αὐτοὺς, κρατῶν μετὰ σεβασμοῦ τὸν πῖλον ἐν χερσίν.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν σὰς ἀναγνωρίζουσιν, εἶπεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Μαρκήσιον, ἀλλ' ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι ὅτι εἴσθε ὁ ἡγαπῆμένος μου ἀδελφός, Παῦλος Σαμαράνδ.

— Λέων, ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του.

Ἐνηγκαλίσθησαν μετὰ περιπαθοῦς τρυφερότητος.

— Λουκία, ὑπέλαθεν ὁ Παῦλος, ὁμιλῶν ἀγγλιστὶ πρὸς τὴν νεάνίδα, εἶνε ὁ ἀδελφός μου Λέων Δεσιμαίτζ, περὶ οὗ πολλάκις σὰς εἶπον.

Ἡ ὠραία μιγὰς ἐμειδιάσεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὰς παρειὰς τῆς ἐφ' ὧν ὁ Λέων ἐπέθεσε δύο μεγάλα φιλήματα.

— Ἡ Λουκία δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὴν γαλλικὴν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὁμιλεῖ δὲ καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰνδικήν.

— Δὲν γνωρίζω τὴν Ἰνδικὴν γλώσσαν, ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Λέων, ἀλλ' ἔμαθον τὴν ἀγγλικὴν, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε, ὁμιλοῦμεν διὰ ταύτης τῆς γλώσσης.

Ὁ Παῦλος ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος εὐχαριστῶν οὕτως αὐτῷ.

— Τί κάμνει ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ; ἠρώτησεν.

Ὁ Λέων ἔταπεινώσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν, ὅστις ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ἡ σιωπὴ σου μοὶ ἀναγγέλλει δυστύχημα! Ἡ μήτηρ ἡμῶν, Λέων, ἡ ἐξαιρετὸς ἡμῶν μήτηρ. . .

— Ἀπέθανεν!

Ὁ μαρκήσιος ὠχρίασεν, ἐκλονίσθη καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

ἄλλαι δυσκολίαι. Εὐρέθησαν οἰκοδόσποιαι αἵτινες θέλουν νὰ λαμβάνουν γάλα μόνον τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν, καὶ ἄλλαι ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος!! Ἄλλαι αἱ ἐποιαὶ σήμερον ζητοῦν διακόσια δράμια καὶ αὐριον διακόσια πενήντα. Ἄνοιξε τὸ ἐνοσφράγιστον δοχεῖον καὶ δός μου δὰ πενήντα δράμια. Μὴ γίνεσαι δύσκολος!! Εὐτυχῶς ἡ Ἐταιρία διευθύνεται ἀπὸ ἐπιχειρηματίας τάξεως καὶ προόδου καὶ ἐννοοῦν νὰ φυλάξουν πάσῃ θυσίᾳ τὰ δύο ταῦτα ἐμβλήματα. Προσεχῶς θὰ ἔχουν καὶ δοχεῖα καὶ ἑκατὸν καὶ πενήντα δραμίων. Τὸ δὲ γάλα μένει πάντοτε τὸ αὐτὸ, ὠραῖον, γνήσιον, εὐώδες, γευστικώτατον, ἀληθές ἄρωμα τῶν ἐσθινῶν Ἀθηνῶν. Ἐντὸς δὲ ὀλίγου τὸ Γαλακτοκομεῖον θὰ λάβῃ μεγάλας δικστάσεις· θὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν καὶ θὰ σᾶς τὸ περιγράψωμεν.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΒΟΛΟΥ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

Βόλος, 30 Ἰουνίου.

Καρτάλης δήμαρχος, πλειοψηφῆσας τετρακοσίας ψήφους. Ἡ τάξις ἔμεινεν ἀδιατάρακτος. Ἐνθουσιασμός πολὺς. Εἰς δῆμον Πηλίου πλειοψηφεῖ κόμμα Καρτάλη. Εἰς Λάρισσαν Γεωργιάδης. Εἰς Μακρονήτσαν Κουκουδάκης.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Χθές εἰς τῶν ἀμαξηλατῶν ἔδραψε τὸ πρῶτον, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἄθλον τῆς ἀγριότητος τῶν πλειοτέρων συναδέλφων του, καὶ ἐξεδικήθη καθ' ὅλης τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν Ἀθηνῶν δὲν παύει μετὰ πόνου προσφέρουσα καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἀπὸ ἓν θῦμα καὶ δὲν χορταίνουσιν οἱ ἀμαξηλάται, ποθοῦντες φαίνεται πλειότερα καθὼς τὸ ἀνθρωποφάγο ἐκεῖνο θερῖο τοῦ παραμυθιοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Ραπτόπουλος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μολὶς μνηστευθεὶς, διέβαινεν διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν χωρίζει ἀφ' ἐνός τὸ καφενεῖον τοῦ Γιαννοπούλου καὶ ἀφ' ἐτέρου τὰ κυριακάτικα αὐτοῦ τραπέζια καταπλημμυροῦσι πολὺ μέρος τῆς πλατείας, ἐνῶ ἐκ τρίτου πλήθος ἀμαζῶν παρατεταγμένων ἵσταται ἀπειλητικὸν πρὸς τὰ πλευρὰ τῶν τραπέζων, καὶ ἐκ τετάρτου ἀν θέλετε διὰ νὰ ἔχετε σωστὴν πολιορκίαν διασχιζοῦσι τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἀλλεπάλληλα τραμβῶ μετὰ βρόντου τεσσάρων ὁμοῦ κεραιῶν, καὶ μετὰ ταχύτητος ὀκτῶ ἵππων! Καὶ εἶναι Κυριακὴ σημειώσατε, ὄλος δὲ ὁ ἀθηναϊκὸς πληθυσμὸς συρρέει ἢ διέρχεται τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

Ὁ ἀτυχὴς λοιπὸν Ραυτόπουλος διέβαινε μετὰ τῆς μνηστῆς καὶ τῆς πενθερᾶς του τὴν ὁδὸν τοῦ Γιαννοπούλου, ὅτε αἰφνιδίως προβάλλει κατ' ἀντικρὺ τοῦ ἀμαζα δρομαίου κάμψασα καὶ ταχύτερον ἐλαύνουσα τὴν στενὴν ἐκείνην καὶ πολυάνθρωπον ὁδόν. Τὸ ἀτυχὲς θῦμα ἔμεινεν ἀναυδὸν πρὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος καὶ ἀναποφεύκτου σχεδὸν κινδύνου, χιλιάδες δὲ ἀνθρώπων διερχομένων τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ θύελλαν ἀρχίζουσιν κραυγάζοντες σπαραξικαρδίως· ὁ ἄθλιος ἀμαξηλάτης ζητεῖ τότε μολὶς νὰ κρατήσῃ τοὺς ἵππους του, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, ὁ Ραπτόπουλος εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἀμαζαν, ἵπποι δὲ καὶ τροχοὶ διήλασαν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐνῶ πάντων πιέν τὰ στήθη κατέθλιβε θανάτου σιγὴ καὶ ἦτο ἡ σιγὴ ἐκείνη ἐν εἶδος προσευχῆς ὑπὲρ τοῦ κατασυντριβέντος ἀνθρώπου! Ἡ ἀμαζα τέλος διήλθε, ὁ δὲ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ὡς ἐκ θαύματος ἀνηγέρθη μόνος, ἀλλὰ μωλοπισμένος καὶ κάτωχρος· πολλοὶ δὲ ἔσπευσαν νὰ ἐπιδαψιλεύσωσι αὐτῷ τὰς πρώτας βοηθείας. Ἀλλὰ τότε ὁ κόσμος ὅλος ἐκμανεῖς ὤρμησε κατὰ τοῦ φρικτοῦ ἀμαξηλάτου τὸν ὁποῖον ἐξυλοκόπησε γενναϊότατα, καὶ ἴσως θὰ τῷ ἀπέδιδε τὰ ἴσα, ἐὰν αἱ ράβδοι καὶ αἱ καρέκλαι ἐφθάνον μέχρι τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ θέσεως, κλητῆρες δὲ ἀστυνομικοὶ ὀλίγον

Ἡ Λουκία ἀνεστέναξεν.

— Παυλὲ μου, Παυλὲ μου, εἶπε διὰ γλυκειᾶς φωνῆς, θὰ τὴν κλαύσωμεν ὁμοῦ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, θὰ τὴν κλαύσωμεν, εἶνε ἀξία θρήνου, διότι πολὺ μᾶς ἠγάπησεν.

Ἠνωρθῶθη καὶ ἐπανειλημμένως ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, ὅπου διέθετα ἐν ὀλόκληρον τμημα. Παρήγγειλα πρὸς τούτοις νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ γεῦμα. Δυνάμεθα νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν ἅμα φθάσωμεν.

— Ἐχομεν τὰ πράγματά μας;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἀδελφέ μου· ὀφρόντισα, ὥστε νὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Εὐχαριστῶ, Λέων, εὐχαριστῶ. Πῶς εὐρέθης ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀφίξίν μας;

— Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων εὐρίσκομαι εἰς Χάβρην ἀναμμένων ὑμᾶς.

— Ὄ! ἀγαπητὲ ἀδελφέ!

— Μαντεύσατε τὴν εὐτυχίαν μου, ὅτε τὴν πρωίαν ταύτην ἐφάνη τὸ πλοῖον τὸ ἐκ Βαταίας προσερχόμενον. Ἀμέσως ἔλαβον τὰ μέτρα μου διὰ νὰ σᾶς περιποιηθῶ.

Εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα σας ἐπεφορτίζατε τὴν μητέρα νὰ εὑρῇ διὰ τὴν κ. Μαρκησίαν...

— Εἶπέ, ἀδελφέ μου, Λέων, ἡ Λουκία εἶσι θέλει νὰ τὴν ὀνομάξῃς.

— Μάλιστα, ὀνομάζετέ με ἀδελφὴν σας, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Νὰ εὑρῇ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου θαλαμηπόλον ἀγγλίδα, γνωρίζουσιν ἐντελῶς τὴν γαλλικὴν.

— Τῷόντι.

— Ὁ θάνατος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν μητέρα ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἐπεφορτίσθη ἐγὼ αὐτὸς τὴν φροντίδα ταύτην καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου θὰ ἦνε εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀγγλίδος θαλαμηπόλου αὐτῆς.

Ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία μετέβησαν εἰς τὰ ὠρισμένα αὐτῶν δώματα, ἐνῶ ὁ νέος βαρόνος ἀνέπτυσσε μεγίστην δραστηριότητα, ἵνα ἐπισπεύσῃ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐπίπλων.

Ἡ κυρία Μαρκησία εἶνε ἕτοιμος; ἦλθε καὶ εἶπεν ἀγγλιστὶ εἰς ὑπηρετῆς, ὅστις εὐκόλως ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦν τέκνον τῆς Ἀλβιδῶνος.

Τοῦτο ἦν νέον δεῖγμα περιποιήσεως τοῦ Λέοντος.

Ὁ μαρκησῖος ἐμεδίασε διὰ τρόπου δηλοῦντος τὴν εὐχαριστήσιν του. Ἡ μαρκησία ἠχαρίστησε τὸν ἀνδράδελφόν της διὰ ἡδέος βλέμματος εὐγνωμοσύνης.

— Πόσον εἶνε ὠραία! διελογίζετο ὁ βαρόνος, ὃν ἡ θελκτικὴ ὠραιότης τῆς μιγάδος ἐξεθάμβου.

ἀργά ὡς πάντοτε δὲν ἔσπευδον νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι καὶ νὰ τὸν μεταφέρωσι εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Θέλετε τώρα καὶ μετὰ τὸ γεγονός αὐτό, τὸ μυριστὴν φορὰν καταδεικνύον τὴν ἀθλιότητα τῆς διοικήσεως, νὰ σὰς εἴπωμεν τὰς κρίσεις μας; ἀλλὰ θὰ προφθάσωμεν ἄρα νὰ σὰ τὰς εἴπωμεν, ἀφοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὥραν, ὡς ἐκ συνθήματος ἄλλη ἅμαξα παρὰ τὸ στενὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἰλισσοῦ ἐπειράτο νὰ καταπατήσῃ τὸν κόσμον, εἰς δὲ ἀξιωματικὸς δικαιοῦτατα ἐξιφούλκει κατὰ τοῦ ἅμαξηλάτου;

Καὶ τί νομίζετε ἀκόμη; τὸν στενὸν ἐκεῖνον δρομίσκον
per me ci va nella città dolente

κατέστησαν ἔτι στενωτέρον ἐπισωρεύσαντες ἐκεῖ κάρρα τινὰ πετρῶν διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς γαφύρας, ὥστε νὰ κινδυνεύωμεν πλέον νὰ καταπλακωνώμεθα καὶ μόνον.

Εἶναι κατάστασις αὐτὴ πραγμάτων; Καὶ εἶναι δύσκολον τάχα ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τέλους, νὰ διατάξῃ τὴν κατεδάφισιν τοῦ αὐθάδους ἐκεῖνου τοίχου καὶ νὰ πληρώσῃ ἔπειτα τὸν κύριόν των ὅσον ἀξίζει παρὰ νὰ ἔρχονται ἀμφοτέροι εἰς ἐβραϊκὰς διαπραγματεύσεις διὰ νὰ ἐξαγισθῇ ἐπὶ τέλους καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' ἀνθρωπίνου πτώματος.

Καὶ ὅταν ἡ διοίκησις δεικνύῃ τοσαύτην ἀπανθρωπίαν, οἱ πολῖται τάχα μόνον δὲν δύνανται νὰ γκρεμίσωσι τὸν τοῖχον ἐκεῖνον καὶ ὅταν ἡ διοίκησις θελήσῃ νὰ ἐπέμβῃ νὰ τῆς ρίψωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν ὄλους ἐκεῖνους τοὺς συσσωρευθέντας σωροὺς ἐκ πετρῶν καθαρίζοντες οὕτω καὶ τὸν δρόμον;

Αὐτὰ τὰ ζητήματα εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον γίνονται οὕτω προχείρως, ἀλλ' ἐδῶ φαίνεται ἐπέπερωτο ν' ἀποθνήσκωμεν καὶ ἀπὸ τὰς ἀμάξας καὶ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἀπὸ τοῦ ὄνου ἀκόμη καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἄλλο συνδέεται μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν διοίκησιν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙῳ

ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἐν τῇ προχθεσινῇ δίκῃ τοῦ φιλαδέλφου ἀδελφοκτόνου, καὶ μετὰ τὴν ἀκουσθεῖσαν ἀπολογίαν του, μίαν, συνεπῆ, διαυγῆ, μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμοὺς, μὲ σιγαλὴν, ἀλλ' εὐσταθῆ φωνὴν, καὶ πρὶν ἔτι ἀκουσθῇ ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἡμεθα τότε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωώσεώς του, ὥστε στραφέντες ἐν ἀφελείᾳ ἐψιθουρίσαμεν πρὸς τὸν γείτονα μας «ὄχι μόνον νὰ ἀθωωθῇ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δοθῇ καὶ ἀμοιβή...»

— Καὶ ὅμως... θὰ καταδικασθῇ, μᾶς ἀπήντησεν μελαγχολικῶς.

Καὶ ὄντως οἱ κ. ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτμηγορίας των τὸν ἐκέρυξαν ἔνοχον ἀναιρέσεως· καὶ ζήτημα ὑπῆρξε μετὰξὺ αὐτῶν ἂν πρέπη νὰ συστηθῇ εἰς τὴν βασιλικὴν χάριν. Κατεδικάσθη εἰς 3 ἐτῶν καὶ ἡμίσεως φυλάκισιν.

«Ἵπομονή!» τοῦ εἶπε πλησιάσας αὐτὸν, ἕνας γέρος Κρητικός. Ἀλλ' ἐν ἀνυπόμονον δάκρυ, ἐν καὶ μόνον, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ἀπήντησεν ὡς μόνη διαμαρτυρησις αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀδικίας.

Ἐν τῇ σημερινῇ σεναδριάσει ἡ ἐκδικαζομένη πρᾶξις ἀνήκει εἰς τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν τοῦ ἐγκλήματος. Ἐπρόκειντο ζυλοκοπήματα καὶ τραῦμα ἐκ συστάσεως.

Ἡ σκηνὴ εἰς τι τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς, τὴν 23 Αὐγούστου τοῦ 1882, ἡμέρα πανηγύρεως.

Καὶ ἐναυθὰ δὲ, περίεργον! τὸ ἀρχικὸν αἴτιον εἶ·ε ἡ γυνὴ! παντοῦ ἡ γυνὴ! Ὁ παθὼν εἶχε κλέψῃ, πρὸ καιροῦ γάστρας βασιλικῆς ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Χριστοφόρου Δούκα, μεμνιστευμένης μετὰ τοῦ Λιάσκου. Ἡ κλοπὴ τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ φυτοῦ τοῦ λαοῦ ἔθεωρήθη

Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ἐγευματίσαν σιωπηλῶς, ἐπειδὴ ὁ Παῦλος διελογίζετο τὴν μητέρα του ἄθμος. Ὅτε προσηνέχθη ὁ καρφὸς, ὁ μαρκήσιος θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὀδυνηρὰς του σκέψεις εἶπε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

— Ἐπρόντισας, μοι εἶπες, περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς μας, εὐαρεστῆσαι νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς διέταξες τὰ καθ' ἡμᾶς;

— Ἀδελφέ μου, ὅ,τι ἐπραξα ἐπιθυμῶ νὰ ἦνε μετὰ τὴν συναινεσίαν σας.

— Ὅ,τι ἐπράξας, Λέον, ἐκ τῶν προτέρων ἐπιδοκιμάζω. Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως ἐκτετοπισμένος καὶ ἀγνοῶν τὰς εἴξεις καὶ τὰς συνθηκὰς τοῦ κόσμου. Σὺ, Λέον, ἀληθῆς παρισινός, ἀνήκων εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, γνωρίζεις βεβαίως κάλλιον ἐμοῦ ὅ,τι πρέπει, ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖον καὶ καλόν.

— Τοῦτο μοὶ ἐμπνέει θάρρος καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι καλῶς κατενόησα ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε. Πρὸ πάντων, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ὀφείλω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι εἴμεθα ἐν Γαλλίᾳ ἐν πλήρει ἐπαναστάσει. Ὅπως ὁ Κάρολος Ι', ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐξεθρονίσθη.

— Ἀληθῶς!

— Οἱ Παρίσιοι ἐπαναστατήσαντες ἀπεδίωξαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἥτις κατέφυγεν εἰς διάφορα μέρη. Ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα καὶ αἱ πριγκίπισσαι εὗρον ἄσυλον ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὸ δεύτερον ἡ Γαλλία δημοκρατεῖται, ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἀπολαύομεν ἡσυχίας. Ὅπως

ἄλλοτε, οἱ δημοκρατικοὶ οἱ κυβερνῶντες ἡμᾶς εἰσι πάντοτε ἔτοιμοι νὰ κατασπαράξωσι. Τὸ ἐμπόριον εἶνε νεκρὸν, τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ ἔργα ἀνεστάλησαν αἴφνης. Οἱ Παρίσιοι διατελοῦσιν ὑπὸ διηνεκῆ ἀνταρσίαν. Τί θέλουσιν; Ἀγνοοῦσι καὶ αὐτοί.

— Εἰς κακὴν ἐποχὴν φθάνομεν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐνεκα τῆς καταστάσεως ταύτης, ἀδελφέ μου, κατανοεῖτε ὅτι δὲν ἐσκέφθη νὰ σὰς εἰσιμασῶ οἰκημᾶ τι ἐν Παρίσιαις.

Ζητῶν ἀνεκάλυψα ἐν Πόρ-Μαρλύ, ἐν θελικτικῇ τοποθεσίᾳ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, ὠραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, σχεδὸν μικρὸν πύργον. Ἡ ἰδιοκτησία ἐπωλεῖτο γαί ἐδίδοτο εἰς ἐνοίκιον· ἐνοικίασα δὲ αὐτὴν δι' ἕν ἔτος εἰς ὄνομα τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ. Ἄν καὶ δὲν εἶνε εὐρύχωρος, εἶνε ὅμως ἐπαρκῶς μεγάλη. Ὑπάρχουσι πυκνὰ δάση, ἄνθη, ἥλιος, σκιά, πηγαὶ δροσεραὶ.

— Ἀλλ' ἡ διαμονὴ αὕτη εἶνε χαριεστάτη, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ἀγαπητὲ μου Λέον, ὑπερέβης τὰς ἐπιθυμίας μου.

— Ἐσκέφθη ὅτι αἱ κλίσεις σας ὁμοιάζον πρὸς τὰς ἰδικὰς μου, ἐπειδὴ ἐγεννήθημεν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ἀπήντησεν ὑποκριτικῶς ὁ βαρόνος.

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

(ἀκολουθεῖ)

ὕβρις κατὰ τῆς φιλοστόργως περιποιουμένης αὐτὸ κατόχου· καὶ ὕβρις ἀντανκλωμένη ἐπὶ τοῦ μνηστῆρος, τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ ἐκπλύνῃ.

Φυσικά, ἡ ἡμέρα τῆς πανηγύρεως ἦτο ἡ καταλληλοτέρα πρὸς ἐκδίκησιν· ὀλίγον κρησί, ὀλίγος χορὸς—διπλὴ ζάλη—εἶνε κακοὶ σύμβουλοι. Προηγείται ὁ μνηστὴρ δι' ἐνὸς ραπίσματος· ὁ ραπισθεὶς πέφτει κάτω ἀπὸ τὸν φόβον του· καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ φθάσῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ραπίσαντος, νὰ ἐπιτεθῇ καὶ οὗτος διὰ λακτισμάτων, καὶ τρίτος ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐξ ἧς ἐκλάπησαν τὰ βασιλικά, ἐμπήγει τὸ μαχαίρι του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ παθόντος· ἐξ οὗ ἀσθένεια τριῶν μνηῶν, καὶ ἀνικανότης ἔκτοτε πρὸς ἐργασίαν.

Καὶ σήμερον παρακάθηνται τέσσαρες νεανίαι κατηγορούμενοι ἐπὶ ἐκ συστάσεως τραύματι.

Διὰ μίαν μάρτυρα ἐχρηιάσθη ἀνάγκη διερμηνέως, ἀγνοοῦσαν τὴν ἑλληνικὴν ἤξευρε μόνον τὰ ἀρβανίτικα της. Τί ἀλλαγινὴ ἐντύπωσις εἰς τὸν σκεπτόμενον ὅτι χρειάζεται διερμηνεὺς διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ Ἑλληνας ὑπηκόου ὀλίγας μόνον ὥρας διχόμεντος μακρὰν τῶν κλασικῶν Ἀθηνῶν!

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μπαλαφάρας καὶ δὲν συμαζεύεται

Κατηγορούμενοι εἶναι ὁ Ἰωάννης Κακούρης ἢ Μπαλαφάρας, ἄπαξ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον καὶ τετράκις εἰς φυλάκισιν παρὰ τοῦ Κακουργιοδικείου, πολλάκις δὲ παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικείου, παρ' οὗ κατεδικάσθη καὶ ὁ συγκατηγορούμενος μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως Γεώργιος Βουργαράκης. Κουμάσια καὶ οἱ δύο.

Οἱ μάρτυρες εἶπαν ὅτι οἱ Μπαλαφάρας καὶ Βουργαράκης, ἐπῆγαν εἰς τῆς Ἀσπασίας Γρίμη, εἰς τὸ Γκάζι, τὸ κατὰστημα, καὶ ἐγύρεψαν κορίτσια. Αὐτῇ, ἀντὶ κορίτσια, τοὺς ἔφερε τὸν ἑφιππο χωροφύλακα Μανώλαρο. Ὁ Μπαλαφάρας τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, γιατί τοὺς ἐγέλασε, ἀλλ' ὁ Μανώλαρος, μὲ τὴν παληκαριά του τὴν ἔσωσε. Τότε ὅμως ὁ Βουργαράκης χυμᾷ καὶ πιάνει τὸ σπαθὶ τοῦ Μανώλαρου, καὶ ὁ Μπαλαφάρας εἵσκει καιρὸ καὶ τοῦ χώνει πέντε φοραὶς τὴν κάμα εἰς τὸ πλευρὸν.

Ὁ Μανώλαρος ὅμως εἶναι σκύλος, καὶ γίνεται καλά. Ὁ δὲ Μπαλαφάρας καὶ ὁ Βουργαράκης, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐπιφοβοὶ, καὶ διὰ τοῦτο καταδικάζονται εἰς 8 ἐτῶν ὁ πρῶτος καὶ πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν ὁ δευτέρος.

Μπέκ.

ΝΕΑ ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΕΝΟΡΚΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ζάκυνθος, 27 Μαΐου.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανελήφθη ἐν τῷ ἐνταῦθα κακουργιοδικεῖῳ τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐσχάτως συμβάν λυπηρὸν δικαστικὸν ἐπιπεσίδιν. Κατηγορεῖτό τις ἐπὶ βιασμῷ, διαπραχθέντι ἐν Ἡλείᾳ, αἱ δὲ περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐφαίνοντο τόσῳ φανεραὶ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ἀπολογούμενος δὲν ἠδυνήθη τέλεον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πρᾶξιν του. Ὅτι ὅμως δὲν κατώρθωσεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ κατηγορούμενος, κατώρθωσαν οἱ ὀρκωτοὶ δικασταὶ οἵτινες διασκεφθέντες ἀπεφάνησαν ὅτι δὲν ἦν ἐνοχος βιασμοῦ. Ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία ἐξηρέθισεν, ὡς ἦν ἐπόμενον, τὸν εἰσαγγε-

λέα κ. Συκούρη, ὅστις ὑποπεύων ὅτι αὐτὴ ἦτο προῖον μᾶλλον ἐνορκικῆς συναλλαγῆς ἢ ἐνορκικῆς συνειδήσεως διέταξε τὴν κράτησιν τῶν εἰς τὴν δίκην μετασχόντων 12 ἐνόρκων. Γενομένων προχείρων ἀνακρίσεων ἀπελύθησαν 6 ἐκ τῶν κρατηθέντων, οἵτινες ἀπεδείχθη ὅτι ἐξέφερον καταδικαστικὴν ψήφον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπέμφθησαν ὑπὸ συνοδίαν χωροφυλάκων πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παρ' αὐτῶν ἀθωθέντος κατηγορομένου. Αἱ κατὰ τῶν κρατηθέντων ἐνόρκων ἀνακρίσεις ἐξακολουθοῦσιν εἰσέτι, ἐξεδόθη δὲ κατ' αὐτῶν καὶ ἐνταλμα.

Τ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 24 Μαΐου

Τὸ χάραγμα τῶν σταριδῶν, ὅπερ σχεδὸν ἐπερατώθη, ἀπησχόλησε τὰς ἡμέρας ταύτας ἡμᾶς· διὰ τοῦτο δὲ οὔτε τὰς τῶν ὑπουργῶν ἐριδας παρετηρήσαμεν, οὐδὲ τὴν ἔνωσιν Κρεσενίτου καὶ Στεφανοπούλου ἐλάβομεν καιρὸν νὰ συζητήσωμεν. Ἡ ἔνωσις αὕτη σκοποῦσα τὴν σύμπραξιν τῶν ἀνωτέρω εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ἐθεωρήθη ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπὸ τινος ὑφισταμένης διχογνωμίας μεταξὺ Στεφανοπούλου καὶ Αὐγερινοῦ. Καὶ οἱ δύο οὗτοι εἰς οἰκογενειακὰ συμφέροντᾶ ἀείποτε ἐπασχολούμενοι εὗρον τὴν περαιτέρω συνενόησιν αὐτῶν ἀντικειμένην εἰς ταῦτα, οὗτω δὲ ἐπῆλθε διὰρρηξις τῶν σχέσεών των. Κατὰ πόσον ὁ Κρεσενίτης ὠφελείται ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ Στεφανοπούλου φιλίας, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν· διότι τοῦ τελευταίου ἡ φιλία εἶνε ἐφήμερος, καὶ δὲν εἶνε παράξενον νὰ ἴδῃ ἀκούσωμεν αὐριοῦ φίλον ἄλλιν τοῦ Αὐγερινοῦ. Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν του προῆλθε βλέπων τὴν ὁσμημέραν μειουμένην ἐπιρροὴν τοῦ Αὐγερινοῦ καὶ θέλει νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὰς ἐπικειμένης βουλευτικὰς ἐκλογὰς, προσποριζόμενος, ἐννοεῖται, ὄφελος ἤδη ἀπὸ τὰς δημοτικὰς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπρόοπτος αὕτη ἔνωσις δὲν εἶνε κατακριτέα, ἐὰν ἐξ ἄλλου σκεφθῶμεν ὅτι οἱ πολιτευόμενοί μας θύουσιν ἐκ συνθηγίας εἰς τὴν ἀστασίαν, διὰ νὰ μὴ εἶπω εἰς τὸ συμφέρον.

Κατ' αὐτὰς ἀνεμένετο ὁ κ. Συγγρὸς πρὸς τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀνεγειρομένου τῆς Ὀλυμπίας Μουσείου, οὗ τὴν δαπάνην τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, ὡς γνωστὸν, ἀνέλαβε. Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἀνέμενον νὰ χαιρετίσωσιν οἱ τῶν Ὀλυμπίων ἰατικοὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης· διότι ἡ ἀνεγερσις Μουσείου ἐν τῷ τόπῳ των, καὶ μάλιστα ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνη, εἶνε μέγα τι. Ἀτυχῶς ὅμως δὲν ἀφίκετο, καὶ οὕτως ἡ προστοιμασθεῖσα ὑποδοχὴ δὲν ἐγένετο. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, ἡμέραν καθ' ἣν οὗτος ἀνεμένετο, ἐδόθη συμπόσιον παρὰ τοῦ κυρίου Δημητριάδου, ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, εἰς ὃ παρῆσαν πλείονες χωρικοὶ ἐκ διαφόρων χωρίων τοῦ δήμου Ὀλυμπίων.

Ἐν τῷ συμπόσιῳ τούτῳ τούτῳ ἔβλεpes τὴν ἀρχαϊκὴν ἀφέλειαν· διότι οὐδεμίαν ἐξοχότης ἐν αὐτῇ παρεκάθητο, ἀλλ' ὁ ἐργάτης λαὸς, ὁ διὰ τῆς φιλεργίας αὐτοῦ τὸν τόπον ἐξωραϊζών. Τὰ κλέφτικα ἄσματα, οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐνέφαινον μεγαλεῖον τι ἀκατάληπτον, παραγόμενον ἐκ τε τῆς θέας τῶν μνημείων καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ 1821. Ἐν σκιαδὶ θαλλούσῃ ἐπὶ λόφον ὑπερθεῖν τῶν ἀρχαιοτήτων οἱ δαιτυμόνες ἐπκηγυρίσαντο, τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, τὴν ἑορτὴν τοῦ διαδόχου, προπιόν-

τες ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῦ Εὐεργέτου Συγγροῦ. Ἐπὶ τῆς σκιάδος ἐκουμάτιζεν ἡ Ἑλληνικὴ σημαία θωπευομένη ἀπὸ τὸν πνέοντα ζέφυρον, χαιρετουμένη δὲ ὑπὸ κυροβολισμῶν· διότι εἰς τὴν θέαν αὐτῆς τοῦ Ἑλληνοῦ ἡ καρδία ἐνθουσιᾷ καὶ συγκινεῖται. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐν ταῖς προπόσεσι δὲν παρελείφθησαν οὔτε οἱ ἀρχαιοφίλοι Γερμανοὶ, οὐδὲ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὁ δὲ Γερμανὸς ἀρχιτέκτων τοῦ Μουσείου κ. Σίμπολτ διὰ προσλαλιᾶς ἐκφραστικῆς ἀπαντήσας προέπιεν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, οὗ τὴν εὐτυχίαν καὶ πρόσδοον κυχίθη ἐγκαρδίως. Τὸ πέρας τοῦ συμποσίου τούτου ἐπεσφράγισε ποιημάτων τοῦ κ. Κόκαλη, ὅπερ ἀπήγγειλε κατὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην καὶ ὅπερ κατὰ πρόσκλησιν τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων εἶχε προετοιμάσει διὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μουσείου. Τὸ ποίημα τούτο ἀποστέλλω ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος τόμος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενου ὡραίου θεατρικοῦ περιοδικοῦ, μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του, τὸ ὁποῖον ἐκάστοτε μᾶς ἐτοιμάζει, ἀκούραστος, ἐνθουσιώδης, καὶ μαρτυρικός, ἂν θέλετε. ἑργάτης τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει κύριος Γ. Ξανθοπούλος. Μαρτυρικός, λέγομεν, διότι ὅταν ἡ ἐπιβολὴ δὲν εἶνε ἀπόρροια τῆς περικυκλώσεως αὐτὴν ἀτμόσφαιρας, ἀλλὰ τείνει αὐτὴ νὰ δημιουργήσῃ τοιαύτην, παλαιούσα πρὸς πᾶσαν δυσχέρειαν καὶ ἀπομόνωσιν καὶ ἀδιαφορίαν, ὁ ἠρωϊκώτατα ἐμμένων ἐν τοιαύτῃ ἐπιβολῇ, τίς οἶδεν ἂν δὲν κινδυνεύῃ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ μαρτυρολόγιον ... τῆς ἀποτυχίας. Καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασιν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς παρ' ἡμῖν, τὴν ἀτακτον καὶ πτωχοτάτην, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν πλουσιοπάτην τροφὴν, ἡ ὁποία περιέχεται ἐντὸς τῶν τόμων τῆς «Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης», καθίσταται φανερὰ ἡ γενναϊότης τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ὁ κ. Ξανθοπούλος· διότι οἱ ὅροι εἶνε κατὰ τι ἀνεστραχμμένοι. Ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ κ. Ξανθοπούλου δημιουργεῖται τὸ θέατρον μᾶς, ἐνῶ ἀκριβῶς τ' ἀνάπαλιν ἔπρεπε νὰ γίνεσθαι. Ἄλλ' ἔστω «ἀφοῦ τὸ ὄρος δὲν ἔρχεται πρὸς με κτλ», δηλαδὴ, ἀφοῦ ἡ ἔθνικὴ σκηνὴ ἀπομένει ἀκατάρτιστος, καταρτίζεται τὸ δραματολόγιόν μᾶς, χάρις τῷ κ. Ξανθοπούλῳ, ἂν ὄχι καθαρῶς ἔθνικόν, —διότι πού νὰ τὰ εὐρωμεν ἐπὶ τέλους δίχως ἔθνικου θεάτρου τὰ ἔθνικὰ δράμαμα, — ἀλλὰ τοῦλάχιστον πολυτελὲς καὶ ἀφθονον, ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων μεταφράσεων.

Μὲ τοὺς προηγηθέντας ὀκτώ τόμους τριάκοντα καὶ ἐννέα ὅλα δραματικὰ ἔργα μᾶς προσέφερον, ὅλα κομψὰ καὶ ἀξιόλογα, μέσῳ τῶν ὁποίων διακρίνονται τόσο στυλιανοί, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον, μαργαρίται, ὡς ὁ Ὁθέλλος, ἡ Μαριὼν Δελόρμ, ἡ Δαλιδᾶ, ἡ Γαλάτεια, καὶ ἄλλα. Καὶ ὁ τελευταῖος τόμος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐνίατος οὗτος, σύγκειται ἐκ πέντε δραμάτων, ἐν οἷς ὁ Κλαβίγιος τοῦ Γκαίτε κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγελῆλου Βλάχου. Τὰ ἄλλα εἶνε ἡ Δέσποινα τῆς Δυῶν τοῦ Βούλβερ, τὸ ἱστορικὸν δράμα ὁ Γαλιλαῖος τοῦ Ἰταλοῦ Μοντικίνη, ὁ συγκινητικὸς Λιθοξόος τοῦ Δουμᾶ, καὶ τελευταῖον ὁ Γιὸς τῆς Κοραλλίας, τοῦ συγχομένου Γάλλου μυθιστοριογράφου Δελπί, ἔργον τσακίς μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας παρασταθὲν ἀπὸ τῆς γαλλικῆς σκηνῆς, οὕτως καὶ ἀπλῆ ἀνάγνωσις βαθύτατα κατανύγει διὰ τὴν διαφανεστάτην ἐξεκόνισιν ὑπερόχως εὐγενῶν χαρακτήρων, τὴν σύγκρουσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς προλήψεως, τὰς ἀντιθέσεις, καὶ τὸ πολὺ δραματικὸν τῆς ὑποθέσεως.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς περὶ τὴν 6 ὥραν μ. μ. ὁ ἀμαξηλάτης Ἰω. Ἀναστασίου, ἐκ Σερρών τῆς Μακεδονίας, κάμπτων τὴν γωνίαν τὴν ἐξῶθεν τοῦ καφερείου Γιαννοπούλου ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ὀδηγῶν ἀπροόπτως τὴν ἀμαξάν του, ὤθησε διὰ τοῦ τιμωνίου τῆς ἀμάξης καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὸν διαβαίνοντα ἐκεῖθεν μετὰ τῆς μνηστῆς του Δ. Ραφτόπουλον, ἐκ Συληγίας τῆς Κορινθίας, ὑπάλληλον ἐν τοῖς Μεταλλουργεῖαις τοῦ Λαυρίου, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ βαδίζῃ κατεπλάκωσεν αὐτὸν, διελθόντων τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης διὰ τοῦ σώματός του. Οἱ παρατυχόντες ἐκεῖ πολῖται καὶ στρατιῶται ἀγανακτήσαντες σφοδρὰ ἐκ τῆς κακούργου διαγωγῆς τοῦ ἀμαξηλάτου, ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ διὰ καθεκλῶν καὶ ἄλλων ὀργάνων καὶ τοῦ ἔρριψαν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα ἤθελε δὲ κακοποιηθῆ περισσότερον ἂν ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Δ' τμήματος φθᾶς ἐκεῖ δὲν τὸν ἐσώζειν ἀπὸ τοὺς ζυλοκοποῦντας πολῖτας. Παραλαβὼν δὲ τοῦτον ὁ αὐτὸς ὑπαστυνόμος τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ κρατητήριον, ὁ δὲ δημόσιος κατήγορος μετὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Β' τμήματος ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων καὶ ἐπεραιώσαν τὴν δικογραφίαν, ἀποσπελλομένην σήμερον μετὰ τοῦ ἐνόχου ἀμαξηλάτου εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα.

— Χθὲς τὴν 4 ὥραν μ. μ. ὁ Ὁθων Μπουρνιάς ἐμπορομεσιτικὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὸ 5' ἀστυνομικὸν τμήμα ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα μετὰ τῆς 9 λ. 10 ὥρας τῆς ἐσπέρας ἀπούσης τῆς συζύγου του ἀφρέθησαν ἐκ τῆς παρὰ τὴν ὁδὸν Ταξιαρχῶν οἰκίας του εἰς ἡν εἰσῆλθον διὰ τῆς θύρας τῆς αὐλῆς οὗσης ἰνοικτῆς, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς αὐλῆς παραθύρου οὕτως ἐβιάσθη ἐν παντζούριον, τιμαλφῇ πράγματα καὶ κοσμήματα γυναικεῖα καὶ ἄλλα σκευὴ οἰκογενειακὰ ἀξίας περὶ τὰς 400 δραχμάς, διασωθέντων τῶν μετρητῶν χρημάτων ἀναβαινόντων εἰς 2000 δραχμῶν καὶ ἄλλων τινων πολυτίμων πραγμάτων ἅτινα εἶχον τοποθετηθῆ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ δωματίου καὶ ἔμειναν ἄθικτα. Ὁ βοηθὸς τοῦ 5' τμήματος, πρῶτον, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ αὐτοῦ τμήματος ἐσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων.

— Τὴν 10 ὥραν τῆς ἐσπέρας κύριός τις ἔμπορος ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου εἰσελθὼν εἰς τὸ παρὰ τὴν ἁγίαν Εἰρήνην καφενεῖον τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἀναθέσας ἐκεῖ τὴν μεταξωτὴν ὀμπρέλλαν του, δὲν εὗρεν αὐτὴν ὅταν ἐξήρχετο. Εἰδοποιηθεὶς ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Βου τμήματος συνέλαβεν ὑπηρετὴν τινα ὡς ὑποπτον αὐτουργόν.

— Χθὲς μ. μ. ὑποψήριός τις περιερχόμενος τὸ ΣΤ' τμήμα καὶ λαβὼν ἀνάγκην νὰ ἐξοδεύσῃ παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸν τὸν Ἰωάννην Πολυζῶνη ἢ Φλάρον, κουρέα, ἐν 400δραχμον διὰ νὰ τὸ χαλάσῃ, οὗτος δὲ λαβὼν τὰ χρήματα, ἐθεώρησε δίκαιον νὰ ρίψῃ κανόνι καὶ ἐγένετο ἄφαντος, μετ' ὀλίγον ὁμοῦς ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ΣΤ' τμήματος συλλαβὼν αὐτὸν τὸν προσεκάλεσε νὰ καταθέσῃ τὰ κατακρατηθέντα χρήματα, οὗτος δὲ κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, ὅτι ἔχει τοιαῦτα, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐξώδευεν αὐτὰ, ἀλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἐνεργήσας ἐπ' αὐτοῦ σωματικὴν ἔρευναν, εὗρε καὶ κατέσχε δρ. 90, ἃς ἀπέστειλεν εἰς τὸν κύριον.

Ὁ κ. Ἀμπελικόπουλος ἀναδέχεται νὰ προγυμνάσῃ τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ 6' Ζάννειον διαγωνίσμα.